

HRABÁLLJ

I. rész

1.

Tikkari fújtat és zihál, szájában egy törött cigarettával, Hyvönen ugyanis sikeresen a jobb könyökhajlatába szorította kollégája nyakát, a baljával pedig kétségbeesetten csépeleli a halántékát, szemét, arccsontját. Tikkari mindkét kezével Hyvönen nadrágjába kapaszkodik, és húzza lefele, térdei az utca kövét potyolják a vasútállomás előtt. Hyvönen zakója Tikkari cipője alá keveredett. Tikkari mellénye nyúlik és recseg, ahogy kitekeri magát a nyakbilincsből, majd talpra szökken, és visszakézből bevisz egy fűrgé ütést Hyvönen felső ajkának tájékára. Hyvönen orrából és a fogához csattanva felrepedő szája széléből ömleni kezd a vér. Viszonzásul megkísérli klasszikus mozdulattal herén rúgni kollégáját, de csak a combján találja el. Egy vonatra váró utas óvatos léptekkel távolabb húzódik a verekedőktől, Tikkari üvöltve káromkodik.

Az állomásépület kétszintes, viharvert kőház, falait fakósárgára vakolták. A nyugat felől befutott gyorsvonat egy perce indult tovább, a pályaudvar előtti sínek üresek. Távolabb, a fából épült raktárépület előtt ütött-kopott teherszerelvény áll. Egy hosszú szoknyás anyóka közeledik a verekedéstől kimerült férfiak felé, tenyerét nyújtja. Fekete fogakkal teli szája rövid szócskát mormol.

– Pénzt akar – lihegi Hyvönen. Tikkari felkecmereg a földről, leporolja a ruháját, és az öregasszony felé fordul.

– Nincs helyi valutám – köhécsel, és szét-

tárja a karját. – Ez a nyomorult gazfickó itt elfelejtette közölni velem, hogy hová is utazunk.

Tikkari tarkón legyinti Hyvönent, Hyvönen bokán rúgja Tikkarit, de már nem esnek egymásnak úgy istenigazából.

– Te választottad a céget, te nyomoronc – védekezik Hyvönen rekedt hangon. – Amúgy elmegy itt az euró is... el, mint a papus pájinkája tavaszra.

Az állomás mellett alacsonyabb épület áll, amellett pedig két még alacsonyabb. Úgy gubbasztanak egymás mellett, mint valami nagy gonddal elhelyezett építőkockák. A falakon festéksprayjel sietősen odafújt krikszkrakszok. Tikkari felemeli a földről leborult gurulós bőröndjét, és elindul az állomás előtt elterülő park irányába. Hyvönen Tikkari után néz, újra a motyogó asszony felé fordul, a zsebébe nyúl, és ad neki pár pénzérmét. Az anyóka szoknyája ráncai közé csúsztatja a pénzt, és két egymástól világosan elkülöníthető szót mond Hyvönennek. Hyvönen bólint, felkapja a táskáját a földről, és Tikkari után szalad.

– Beszélj hozzám – lihegi. – Biztos megköszönte, vagy valami ilyesmi – folytatja.

Tikkari nem válaszol, csak lépdel tovább, míg végül le nem rogy egy fapadra. Hyvönen is leül mellé. Tikkari szemügyre veszi a park egyetlen épületét, egy roskatag elárusítóbódét, amelyben cigarettát és üdítőt árulnak, és megkérdezi:

– Miféle hely ez?

Hyvönen lehajtja a fejét, és az állomásépület ajtaja fölött kajlán lógó táblára mutat.

– Mondjuk, Hraběslav?

(...)

7.

A papír sarkára egy stilizált oroszlán képét nyomtatták, illetve a szálloda címét, tele hegyes, szögletes betűkkel. Tikkari kisimítja a gyűrődést a papíron, miközben tovább ír. Megszámozza a papírra kanyarított mondatokat. A negyedik után megáll a toll a kezében. A mennyezetre emeli a szemét, megvakarja az állát, és a szemüvegét igazgatja.

Magához inti az étterem óriás termetű tulaját, akinek már tudja a nevét.

– Karel – szólítja meg, és a papírra mutat. – Szerinted mindent felírtam, ami szükséges?

Karel a papírra mered fentről, a magasból, megvonja a vállát, és kérdőleg emeli fel a hüvelykujját.

– Rendben, hozd csak – esik le Tikkarinak a tantusz, majd a papír szemlélésébe mélyed, mintha keresztül akarna látni rajta. Homlokába lógó hajába túr, és nagyot sóhajt.

– Tanácskozni nem lehet egyedül – fújtat, amikor Karel leteszi elé az újabb korsót. Az oldalán lecsordogáló sört felszívja a valamilyen szőrös állat képével díszített karton alátét. Tikhari átolvassa a számozott mondatokat, megfordítja a papírt, felemeli a korsót, majd így szól:

– Köszönöm, égi atyám, ámen!

Azzal hármalt kortyint gyorsan, majd újra int Karelnek, hüvelyk- és mutatóujját felemelve, amelyek között pont elférne egy pohárka. Karel megérti, és egy kupica barnás folyadékkal tér vissza az asztalhoz. Tikhari egy hajtásra kiissza, s halk szipogással kíséri a mozdulatot, majd hangosan megköszörüli a torkát. A szabadalmi mérnök szája fokoatosan egyre szélesebb mosolyra kerekedik.

Néhány óra elteltével a Tikhari előtt fekvő lapon még mindig négyenél tart a számozás, de a lap üresen maradt alsó részét azóta vonalak és körök összevisszasága töltötte meg. Egyes körök szemet és szájat kaptak. Tikhari a papírral hadonászva meséli a szomszédos asztalnál ülő férfiaknak – szám szerint háromnak –, hogy mit is akart a papírra lejegyzetekkel mondani. A férfiak barátságos arc kifejezéssel hallgatják Tikhari szóáradatát, és valahányszor szünetet tart, megemelik korsóikat. Mondanak valamit egy olyan nyelven, amelyet Tikhari nem ért. Ő megrázza a fejét, megemeli saját korsóját, és a férfiak felé bólint.

– Jó egészség – köhinti, mielőtt kortyol egyet.

Hogyan ismerkedtem meg velük? Hát a folyó jóvoltából. A mi Zličín folyónknak önálló akarata van. Egyik vasárnap elkezdett visszafelé folyni, és az állomásfőnök fia, Petr, aki a folyón halászott épp, azt mesélte, látott

három pontyot, amint a víz felszínére emelkedtek, és úgy ejtöztek ott, mintha gumimatracon heverésznének. Amikor Petr megkérdezte tőlük, hogy a folyó felső folyásából hogyan is lett egyszeriben alsó, a pontyok cigarettát kérték tőle, és reszelős hangon danolászni kezdtek. Egyikük tetőtől farkig tele volt tetoválva, és azt mesélte, hét évet ült a Pankrácban, mert egyszer meglepte a feleségét, amint egy idegen ponttyal ívott, és elvágta mindkettejük torkát. A másik pontynak pedig olyan mély ráncok voltak az ábrázatán, hogy krumplit lehetett volna beléjük ültetni, mesélte Petr. Persze akkor nem hittek neki, senki más nem látott éneklő pontyokat, de a folyó egy napig visszafelé folyt, ezt mindenki tudja, az újságok is megírták.

Én nem mondom, hogy Petr hazudott, csak annyit mondok, hogy nem hittek neki. Petr becsületes fiú, és azután az eset után jobban haraptak a horgára a pontyok, mint bárki másnak. Azt állította, a pontyok maguk mondták el neki a trükköket. És a hazugságról Petr azt se tudja, mi fán terem. Ismertem egyszer egy Jaroslav nevű embert, német származású volt, na, de ő olyan nehéz súlyú hazudozó volt, hogy nevet is többször váltott naponta, mindig a beszélgetőtársától függően. A végén már maga sem tudta, mi igaz és mi nem. Ha a felesége megkérdezte: „Voltál-e, apjukom, a piacon krumplit venni?“, Jaroslav azt válaszolta, a zsidó temetőben volt énekelni a veteránok kórusával, annak ellenére, hogy egyáltalán nem volt énekhanga. Egyszer a neje azt akarta megtudni, szépnek találja-e őt Jaroslav, és nem nehéz elképzelni, micsoda felfordulás lett belőle. Jaroslav kénytelen volt azzal kimagyarázni magát, hogy félreértette a kérdést, mert épp azelőtt ivott meg egy egész üveg gyógynövénylikört, bár szegény feje akkor már egy hónapja nem ivott egy kortyot sem. Hogy miért? Mert egy orvos Jaroslav hátához nyomta a fülét a kocmában, és azt mondta, a zakatolásból ítélve a bal tüdeje a jobb helyén van, és fordítva. Jaroslav ijedtében végleg felhagyott az ivással. Az orvos úgy vélte, a veséivel is ugyanez a helyzet, de ennek megállapításához már alaposabb vizsgálatokra lett volna szükség.

Hraběslavban élni jó. Az U Pánkú jó, Karel jó és az én drága feleségem is jó. Nem sokkal azután találkoztam vele, hogy a szél nem fújt már keresztül rajtam. Ő a karjába vett, és azt mondta, isten hozott, már vártalak. Valami hasonlót éreztem akkor is, amikor az a két férfi megérkezett: már vártam rájuk.

8.

Hyvönen cigarettát vásárol a parki bódéból. Tikkari két kézzel tartja a kis építményt, hogy össze ne dőljön. Egy vastag katonakabátba öltözött öregember óvatos mozdulatokkal közelít hozzájuk, meghajol, és udvariasan üdvözlí őket.

– Ruszki, bazmeg – kiált fel Tikkari, és hasra vágódik. – Hyvönen, erősítést!

Hyvönen a földön fekvő, hadonászó Tikkarira néz, majd visszafordul a bódé eladója felé, és így szól:

– El tudná képzelni, szép kisasszony, hogy sétáljon velem egyet, amennyiben nincs más dolga munka után, *prosím*?

Az eladó csilingelve nevet fel. Hyvönen nevetése mélyebben zendül. Kezet fog az öregemberrel, végigsimítja annak kabátját, és mintha végigfutna a hátán a hideg.

– Vermut, *prosím* – mondja aztán Hyvönen, és az áruskisasszony újra felkacag.

A lány gyorsan szól néhány szót az öreghez, amire az széles mosollyal válaszol. Tikkari a hátára fordul, és fúj egy nagyot.

– Ezek neked barátaid? – kérdezi Hyvönentől, miközben felhúzza a lábát. – Segíts felállni.

Miután Hyvönen talpra segítette Tikkarit, a két férfi nagy erőfeszítések közepette elindul kart karba öltve az oroslánról elnevezett szálloda irányába. Hyvönen visszainteget a lánynak és a katonakabátosnak. Tikkari széles léptekkel halad, Hyvönen szorosabban összezárva teszegeti a lábait. Ide-oda billegve lépegetnek, mintha egy láthatatlan tánczenekear kísérné mozdulataikat. Az öregember kerek arcán gyengéd kifejezéssel néz a fura páros után.

(...)

20.

Tikkari mély álmából riad fel. Jézus ott áll az ágya mellett, épp most kopogtatta meg az alvó férfi homlokát. Tikkari sietve körülnéz, látja Hyvönent az ágyában, suttogva szólítja: „Hyvöneeeen”. A másik nem ébred fel. Jézus megrázza a fejét, ujját a szája elé emeli, és int Tikkarinak, hogy kövesse. Tikkari felkel, belebújik a nadrágjába és a kabátjába, majd a göndör hajú férfi után indul, aki felvezeti őt a lépcsőn, fel a háztetőre. Ott Jézus széttárja a karjait, ráparancsol Tikkarira, hogy kapaszkodjon fel a hátára, majd azonmód elrúgja magát, és a levegőbe emelkedik. Tikkari szorosan Jézus csípője köré fonja a lábát.

– Most azért félek – mondja.

Isten fiának karjai megnyúlnak, és fekete tollak lepik be őket. Csak úgy úszik a levegőben, erőteljes szárnycsapásokkal, és egyszeriben magasan Hraběslav fölött keringenek. Ekkor így szól Jézus:

– Nézd!

A város körül elterülő erdőkre és mezőkre mutat. Tikkari előbb lenéz, aztán fel, és azt látja, hogy Hraběslavot egy halvány, áttetsző búra veszi körül, mely magasan a város fölé domborul. A kupola csúcsán van egy kis nyílás. Tikkari megkérdezi, ki lehet-e azon keresztül jutni. Jézus nem felel, hanem sebesen a lyuk felé veszi az irányt. Ahogy közelítenek a nyíláshoz, Tikkari látja, hogy az nagyon kicsi, alig egy méter átmérőjű, és Jézus fülébe üvölti, hogy nem férnek ott át. Zúg a szél körülöttük, ahogy az isten fia csak szeli tovább a levegőt, egyenesen kiszáguld a kupola alól, és szárnyai, reccs, letörnek a nyílás peremének ütődve. Tikkari feje sajog, homloka felhorzsolódik, de egyszeriben a búrán kívül találják magukat, immár szárnyak nélkül.

– Hoppá, ez meg hogy történt? – szólal meg Jézus.

Leül a lyuk szélére, lábát belógatja a kupola nyílásán, lógazza. Tikkari remegve áll a csúszós felületen, próbál talpon maradni.

– Minek hoztál engem ide? – kérdezi. – Süsükeselyűsködni itt az éjszaka közepén. Ez nekem egyáltalán nem tetszik – teszi hozzá, azzal a lába megcsusszan a kupola felszínén,

elveszíti az egyensúlyát, hasra esik, próbál megkapaszkodni Jézus lábában, a lyuk szélében vagy bármiben, de nem talál fogást, és elkezd lefelé csúszni a búra felszínén.

– A jószagú úristenedet – üvölti Tikkari, ahogy csúszik, egyre gyorsabban, és a kupola felszíne villódzni kezd a szeme előtt.

Felhúzza az ingét, csupasz hasa növeli kisé ugyan a súrlódást, de az iram nem lassul számottevően, mert a kupola oldala egyre meredekebb. Tikkari a szinte függőleges fal mentén zuhan lefelé. Ekkor meglát maga alatt egy sebesen száguldó vonatot, ahogy Hraběslav felé közeledik a mezőn keresztül. Úgy tűnik, néhány másodpercen belül a várost körülvevő búrának rohan. Az ütközés előtt egy pillanattal a kupolán megjelenik egy nyílás, a vonat beszáguld rajta, ugyanakkor pedig Tikkari a vonat tetején keresztül bepottyan egyenesen egy ülésre, amely előtt a lehajtható asztalon egy kávéscsésze, egy sonkás-sajtos zsemle és az *Iffúsági Front* című újság egy példánya díszelg.

– Hoppá – mondja Tikkari az ülésre huppanva. A szomszédos ülésen utazó holló homlokon koppintja a csőrével, a vonat fűtyölve fut be a hraběslavi állomásra, és Tikkari ijedten riad fel. Hyvönen felemelt kézzel áll az ágya mellett, elnézést kér, mondja, ha megijesztette, és közli, hogy halászni megy.

(...)

30.

Tikkari megzavarja békésen szundikáló barátja álmát.

– Hyvönen – szól hozzá, megrázva az alvó vállát. – Összetalálkoztam az erdőben a főnökkel, Kejonenel. Azt mondta, hogy a feleséged meghalt.

Tikkari belenéz a Hyvönen homlokába lógó hosszú hajtincsek mögül pislogó álmos szempárba. Hyvönen kisöpri a haját a szeméből, miközben azt kérdi: „mi?”

– Mi van? – ismétli, amikor Tikkari tovább rázza.

– Hogy került Kejonen az erdőbe? – csodálkozik el, amikor végre eljut az agyáig Tikkari története, amelyben viharos szelek fújnak. Aztán hozzát teszi, Kejonen jól ismert hazudozó.

– Én is ezt mondtam – bólint Tikkari. – És akkor a holló kiszedte Kejonen szemét – folytatja. Nem kéne hazatelefonálnod?

Hyvönen felül, és azt mondja, állati fura egy ügy.

– Szerintem is – bólint Tikkari.

Hyvönen pontosít:

– Nem az, hogy Kejonen az erdőben, hanem hogy a fejemben... Épp Kejonenről álmodtam, amikor felébresztettél.

Tikkari hátralép, arcára nyugtalanság ül ki.

– Hogy van ez, hogy most hirtelen mindezt ez a Kejonen? Miféle álmom volt az?

Hyvönen megvakarja a tarkóját és elvigyorodik.

– Kejonen egy ilyen végtelenül hosszú feedback-szeánszot tartott otthon, visszajelzéselemzést, ahogy ő nevezte, és végig akart pörgetni mindent, amit mi itt csináltunk. Uramatyám, de hosszú volt.

Tikkari egy pohár víz után nyúl, kortyol egyet, és megkérdezi:

– Én is ott voltam?

Hyvönen elgondolkodik, és azt válaszolja, „mintha”.

– De jó zavaros volt. Na és az erdőben? Mit mondott Kejonen Liisáról?

– Állítólag belehalt a keserűségbe – mondja Tikkari. Hyvönen hunyorogni kezd, és megkérdezi, hol a cigaretta.

Tikkari odanyújtja a csomagot és közben leül az ágy szélére, Hyvönen mellé. Egy gyűfával gyűjtanak rá, és egy ütemben fűjják a füstöt. Végül Hyvönen kijelenti, hogy ugyan már, nem halt meg az ő felesége.

– De ami a keserűséget illeti, az biztos, hogy keserű egy ember volt, keserű, mint az üdvhadserég ingyenkávéja – teszi még hozzá.

Tikkari a vállára teszi a kezét, és megszorítja.

Kopognak az ajtón. A férfiak egymásra néznek, Hyvönen megkérdezi, Tikkari vár-e vendéget.

– Nem tudok róla – feleli Tikkari.

Újra kopognak, Hyvönen az ajtóhoz lép. Óvatosan kinyitja, átvesz egy újságba tekert csomagot, köszönetet mond, behátrál, és visszafordul a szoba belseje felé.

– Petr hozott egy halat – jelenti be.

Tikkari annyit mond:

– Ejsze, egy falat halat.

Hyvönen a csomagot méregeti a kezében, és megállapítja:

– Úgy két kilós. Ha nem több vagy kevesebb.

Aztán hozzáteszi, hogy a *děkuji* errefelé annyit tesz: *köszönöm*. Tikkari észrevette-e? Tikkari erre, hogy ennyit azért sikerült már felszednie. Mégiscsak jó pár hónapja itt dekolnak. Önkéntelenül is ráragad az emberre.

– Jobb lesz átvenni Karelhez, amíg még friss, hogy megpucolhassa, mielőtt megpuhulna – szól Hyvönen, és belebújik a zakójába.

Tikkari bólínt, és felkel az ágyról.

– Mennyi cigink van még? – kérdezi, amikor kilépnek az ajtón.

Az utcán Tikkari a járda szélén egyensúlyozva hajlandó csak lépdelni. Ahol az útépités miatt megszakad a perem egy darabon, oldalra ugrik, előreszökken, majd vissza a kőszegélyre. Egy pillanatra megínog, de aztán visszanyeri az egyensúlyát. Hyvönenre pillant, mint aki csodálatot vár a mozdulattól, ám Hyvönen mintha észre sem venné. A becsomagolt halat hóna alá szorítva csak bámul maga elé a földre. A szembejövő öregember, akinek nincs karima a kalapján, tesz néhány tánclépést, és rötyögve Tikkari lábára mutat. Emez meghajol, mintegy köszönetképp, majd folytatja az egyensúlyozást. A szél felfelé kavarja a száraz leveleket a lejtőn.

Az U Pánkü ajtaja ismerőset nyikordul, ahogy a két férfi belép rajta. Leülnek a sötét faasztalhoz, és nézik, hogy tesz-vesz Karel. A nagydarab férfi épp nagy műgonddal tölt sört felváltva három korsóba. Ahogy a hab leszáll, újra csap alá tartja őket, és ereszt beléjük az aranysárga folyadékból újra, hogy a sör felhabozzon. Végül, amikor tele vannak a korsók, Karel egy kés szélével lesimítja a habkoronákat.

– *Na zdravi* – mondja aztán, miközben az asztalra teszi a söröket.

Két kortyintással felhajtja a saját sörét, cigarettára gyújt, és visszasétál a pult mögé. Tikkari azt mondja, Karel pompás egy fickó.

– Ebben, azt hiszem, egyetértünk – bólínt rá Hyvönen, és belekóstol a sörébe.

Tikkari követi a példáját, majd visszateszi

a korsót a karton alátétre, és az asztalra fekteti a kezét, tenyérrel lefelé. Felemeli az állát, és azt mondja:

– Veikko, gondolkodtam.

Hyvönen a szemébe néz, és vár. Amikor azt látja, nincs folytatás, azt mondja, ő is gondolkodott, törte a fejét. Tikkari bólínt. Mindketten kortyolnak a sörükből.

– Gondolkodtam azon, hogy akarok-e én még egyáltalán hazamenni – szólal meg Tikkari, miután letörölte a habot a bajszaról.

Hyvönenre néz, aki rákérdez, akar-e. Tikkari az ujjával dobol az asztalon.

– Aztán azon tűnődtem, hol az otthonom – folytatja Tikkari.

– És? Hol? – kérdezi Hyvönen.

Tikkari ujjai abbahagyják a dobolást.

– Nem tudom.

Hyvönen újra kortyol egyet a poharából, Karel sörét ízlelgeti.

– Egyáltalán nem rossz.

Tikkari egyetért. Hozzáteszi, hogy Jézus bora is jó. Hyvönen a korsó széle fölött Tikkarira pillant.

– Te, Juhani, nem kezdett el neked véletlenül lágyulni a nyúltagyad, mióta ide kerültünk? Sőt tán már a halántéklebenyed is?

Tikkari elgondolkodik a válaszon. Úgy véli, az ember fejének különböző részei ebben a korban akár már lágyulófélben is lehetnek. A keményfejség önála sosem vezetett sehová.

– A Jézussal való találkozás egyike azon jó dolgoknak, amelyeket ettől az utazástól és várostól kaptam.

Végtelenül megnyugtató dolog ülni és azt figyelni, ahogy az isten fia figyelmesen rajzolja a köröket, magyarázza Tikkari. Hyvönen ujját a sörbe mártja, és egy karikát kanyarint az asztalra.

– És a hazamenetellel mi lesz?

Tikkari kortyol egyet a söréből.

– Már el is felejtettem, milyen otthon. Itt meg... itt van Jézus, a holló és Karel söre. Szerintem ezek összefüggenek.

Hyvönen kíváncsi volna rá, mi módon. Miután meghallgatta a választ, komoly hangon elismétli:

– A holló Jézus.

Tikkari bólínt.

Az U Pánkú falán hangosan ketyeg az óra. Karel tisztára törli a bárpult fémlapját. A konyhából olyan hangok szűrődnek ki, mint amikor forró zsírba dobnak valamit sülni. A nyitott ajtón kigomolyog a piruló hal illata, elkúszik Tikkari és Hyvönen orráig. Tikkari is a sörébe mártja az ujjá hegyét, és az asztal sötét felületére egy vonalat húz vele, amely, ahogy megszárad, eltűnik a szemük elől, kivéve ha közről, ferdén, fényel szemben nézik.

– Nem vagyok én ilyen... hívó – mondja Tikkari.

Hyvönen közli, ő hisz néhány szentben, az idő ciklikusságában és a félvezetők azon bűvös képességében, hogy egyszerre vezetik az áramot és mégsem. Hozzáteszi még, ő sem emlékszik már, milyen is otthon.

– De tudom, hogy milyennek kellene lennie. Rendelünk valami harapnivalót, vagy csak a falat nézzük? – kérdezi azután.

(...)

III. rész

4.

Tikkari még lődörgött kicsit a központban és a piactéren, mielőtt hazaindult volna.

– Általában be volt húzva a függöny, de most egy kis résen keresztül láttam, ahogy az isten fia, aki a szomszédba költözött, ott ül az íróasztalánál, előtte egy köteg papír – mesélte később Tikkari.

Tétovázott egy pillanatig, már-már belépett a saját ajtaján, aztán mégis úgy döntött, hogy bekopogtat a szomszédba. Az ajtó kinyílt, Tikkari belépett.

– Jó napot – mondta.

– Jó napot – válaszolta az isten fia rekedtes hangon.

Tikkari körülnézett, és megkérdezte, elhúzhatja-e a függönyt.

– Elég sötét van itt.

Amikor a szoba kivilágosodott, Tikkari az asztalhoz lépett, és felvett róla egy fekete tollat. Szeme elé emelve forgatta, és arra a következtetésre jutott, hogy hollótoll lehet. Az

isten fia zavartan elvigyorodott, kikapta Tikkari kezéből a tollat, és a fiókba csúsztatta. Tikkari az asztalra mutatott, és azt kérdezte:

– Hazahoztad a munkát?

Az asztalnál ülő zavartan legyintett.

– Most az egyszer bűnbe estem – vallotta be.

Tikkari lebiggyesztette ajkát, és megrázta a fejét.

– Régebben én is csináltam ilyet. Többé már nem teszem.

Tikkari közelebb lépett, a papírokra rajzolt körökre nézett, és kezébe vette a körzőt.

– Ha segíték, akkor velem jössz este sörözni? Úgy könnyebben szalad az idő, tik-tak.

A szomszéd hálásan elmosolyodott, és azt felelte, ő semmilyen segítséget el nem utasít.

– Áll az alku – mondta erre Tikkari. – Van még egy körződ?

Találtak egy másik körzőt, és Tikkari leült az asztal másik oldalára, Jézussal szemben.

– Pontosan mérd ki a középpontot – tanácsolta Jézus. – És nem versenyfutás – mondta aztán, amikor látta, milyen sebességgel kezd Tikkari a körök rajzolásába.

Amikor elfogytak az üres papírok, Jézus takaros csomóba gyűjtötte a lapokat, és a körzőt a köteg tetejére helyezte.

– Ez hamar ment – mondta.

Tikkari figyelemmel kísérte isten fiának mozdulatait, majd kibökte:

– Volna nekem egy kérdésem. Ha nem gond.

Jézus megigazította a gyűrött abroszt és visszaült a székre, ahonnan korábban felállt.

– Csupáncsak egy?

Tikkari erre azt mondta, egy kérdés elég lesz, ha a válasz nem túl bonyolult.

– Én egyszerű ember vagyok – felelte Jézus. – Ki vele.

Tikkari egy pillanatra elgondolkodott.

– Réges-rég egy álmot láttam rólad – kezdett bele. – Épphogy ideérkeztünk Hraběslavba akkoriban. Vagy talán úgy egy hónapja lehettünk itt, én és Hyvönen. Nem emlékszem pontosan. Álmomban a hátadra vettél, és repültél velem egyet a város felett. Aztán letörtek a szárnyaid, én pedig beestem egy vonatba. Meg is feledkeztem az egész álmról, de tegnap este láttam egy másikat,

hosszút és világosat. Én meg Hyvönen újra vonaton ültünk, de ez még az előző életünkben történt. Megvoltak a laptopjaink, a mobiljaink és minden felszerelésünk, épp úton voltunk, hogy egy ügyféllel találkozzunk. Az étkezőkocsiban ültünk, a prezentációt terveztük, amivel meggyőzhetnénk az ügyfelet. És akkor hirtelen minden elsötétült. Először azt hittük, hogy a vonat alagútba ért, de nem az történt. Sötét lett, üresség. Azt képzeltem, éles fényt látok valahol messze, a sötétség közepén, de nem vagyok benne biztos. Azután nem emlékszem, mi történt.

– Ezzel ért véget az álom? – kérdezte Jézus.

– Nem ért véget, átváltott egy másikba. Az új álmomban a hrabëslavi állomáson találtuk magunkat, és egymásnak estünk, mint valami utcakölykök. Arra ébredtem, hogy Hyvönen megpróbál tökön rúgni. Akkor jöttem rá, hogy ez már nem álom, hanem a valóságban történt. Amikor ideértünk.

Tikkari kis szünetet tartott.

– Vagyis hogy... a valóságban vajon?

– Ezen a ponton majdnem félreértés lett a dologból – sóhajtott fel Tikkari, amikor utólag próbálta leírni ezt a jelenetet. – Jézus ugyanis rákérdezett, hogy ez már a kérdés-e. Természetesen nem. Jézussal jobb óvatosnak lenni, mindent annyira betű szerint értelmez.

Tikkari gondosan megfogalmazta fejében a kérdést, mielőtt hangosan kimondta volna.

– Meddig fogod még azokat a köröket rajzolni? – Jézus halkan felkaccantott.

– Miért kérdezed? Magam sem tudom.

Tikkari zavarodottan nézett rá, és felállt. Kezébe vette a papírköteget, belelapozott, és felmutatta az egyik lapot.

– Ez nincs pontosan a közepén – mutatott a körre.

Jézus kikapta a kezéből a papírt, kettétépte, és az asztal alatt lévő szemétkosárba hajította.

– Addig rajzolok, amíg a papír tart.

Ezután Tikkari szemébe nézett.

– Úgy érzed, fel kéne tenned még egy kérdést?

– Talán – felelte Tikkari. – Mi történik azután, hogy elfogy a papír?

Jézus felállt a székéről, az asztal mögé ke-

rült, széthúzta a függönyt, és kibámult a sötét udvarra. Anélkül, hogy a fejét elfordította volna, megkérdezte, Tikkari tud-e titkot tartani. Ő úgy vélte, tud.

– Azután bezárjuk ezt a helyet – mondta Jézus. Megfordult, és Tikkarira nézett. – Kezdenek rések megjelenni rajta, ahogy talán már észrevetted. Bezárjuk tehát, amikor kifogy a papír, és én átkerülök valahová máshová.

Tikkari köhintett egyet, és megkérdezte, jól értette-e.

– Azt hiszem, jól.

Jézus arckifejezése egészen megszelídült. Tikkari feltette az asztalra az ölében felejtett papírköteget, megforgatta a körzöt az ujjai között, majd felállt. Valaki lehúzta a vécét a felső szomszédnál, zúgtak, szortyogtak a régi csövek.

– Vagyis ez afféle köztes tranzitállomás – mondta Tikkari halkan. – Hány papír is van még? – kérdezte.

Jézus intően ingatta az ujját.

– Nincs több kérdés.

Tikkari körbejáratta tekintetét a kis lakásban.

– Itt legalábbis nincsenek nagy tartalékok raktáron – mondta.

Jézus nem szólt semmit. Tikkari várt egy pillanatig, majd megköszönte a társaságot, és közölte, kóruspróbára megy.

– Azt tanácsoltam neki, hogy vegyen kabátot este, amikor az U Pánkúba indul. Egyre hűvösebb van odakint – tette még hozzá Tikkari. – Valahogy olyan kis véznácskának tűnt isten fia abban a pillanatban.

JANKÓ SZÉP *Yvette fordítása*

Antti Leikas (1967) oului író friss hangú *Evezés*-trilógiájával vált ismertté a finn olvasók körében. Első kötete, a *Melominen* (2011), amely magyarul „EveckÉlj” címmel jelent meg, egy Möbius-szalag szerkezetű egynapos regény egy sokgyermekes oului családapa munkahelyi és otthoni kötéláncáról álom és ébrenlét határán. Az „EveckÉlj” fikatív világához lazán kapcsolódó, 2013-ban megjelent *Huopaaminen* („HrabÁllj”) az előző regény két epizód szereplőjét, Hyvönen és Tikkari szabadalmi mérnököket követi nyomon egy eldugott kelet-közép-európai városkába, ahol mintha rejtélyes módon megállt volna az idő. A trilógia frissen megjelent harmadik darabjának (*Soutaminen*, 2015) cselekménye újra visszakanyarodik Finnországba.